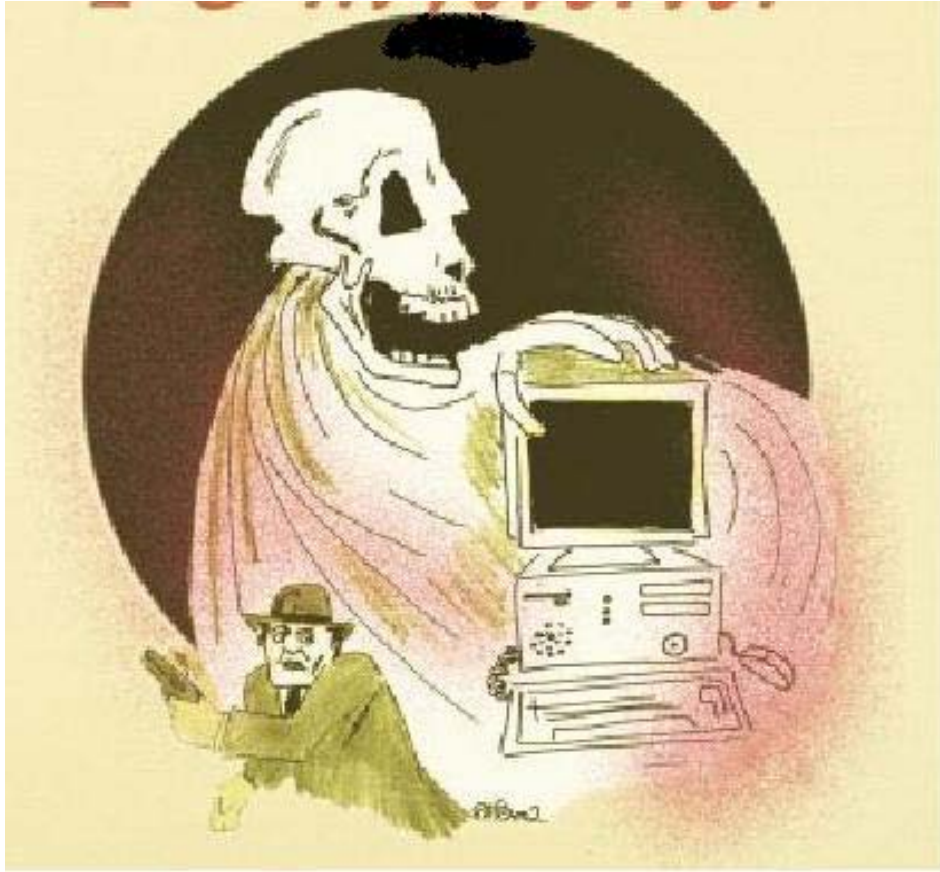

*Harry Hansen
og Døden tar PC*

av Hillman Cox

Prolog

Regnet pisket mot vindusruten. Vinden skrek liksom i angst, og fikk de gamle piletrærne til å sukke og bøye seg nesten til bakken. Den gamle skipsreder Gyldenvik slo av sin personlige datamaskin og gikk langsomt mot røykerommet. Nå skulle det smake med en sigar og en drink. Nå kunne han endelig slappe av. Hans verdifulle informasjonssamling lå trygt lagret på harddisken, og bare han kjente passordet.

Inne i røykerommet ble den gamle sittende og nippe til sin drink og stirre søvning ut på uværet som raste i natten. I slik en natt var det best å være inne, tenkte Gyldenvik fornøyd. I det samme hørtes et dunk fra kontoret. Hva var det? Gyldenvik spratt opp og ble stående og lytte. Fra kontoret hørtes merkelige lyder, nesten som om noen drev og åt. Gyldenvik ble blek. Hva var det som foregikk der inne? Som for å forsterke den uhyggelige stemningen steg stormen der ute til nye høyder og fikk det gamle skipsrederhus til å riste i sine sammenføyninger.

Gyldenvik listet seg ut i hallen, løftet av telefonrøret, og med skjelvende hånd slo han et nummer. "Victoria Terrasse" svarte en damestemme. "Fort. La meg få oppdagelsespolitiet", hvisket han hest. "Et øyeblikk", svarte sentralborddamen. Det suste og knitret svakt på linjen. Ute pisket regnet i raseri mot vinduene, og inne fra kontoret hørtes svake lyder. "Ja", bjeffet det i røret. "Dette er Gyldenvik. Kom fort! Det er noe som har brutt seg inn på mitt kontor!"

Tyve minutter senere banket det bestemt på inngangsdøren. Gyldenvik åpnet ivrig, og inn kom en kraftig mann med et bestemt drag om sine mandige kjever. Det var Harry Hansen, Kristianias dyktigste oppdagelsesfullmektig. Med raske skritt gikk han mot kontoret og rev opp døren. Der var ingen. Alt var tomt og stille. Gyldenvik trengte seg forbi og stirret vilt rundt seg. Så gikk han raskt bort til sin PC og slo den på. Det summet svakt i elektroniske kretser, en liten melodi ble avspilt da Windows 98 sitt skrivebordsbilde kom til syne.

Det var noe nesten febrilsk over Gyldenviks bevegelser da han klikket på en mappe kalt Arkiv. Så skrek han. "Dokumentene mine! De er borte!"

Harry Hansen tente seg en sigarillo og hans stålgrå øyne myste gjennom tobakksrøyken. "Ta det med ro Hr. Gyldenvik", sa han og trakk frem en stol til den fortvilte skipsreder. "Sett Dem, og la oss gå nøye igjennom sakene."

1. kapittel

De tapte filer

Natten var så vidt begynt å helle mot morgen da fem eldre menn gjorde seg klare til å forlate en større villa. Den eldste av dem vendte seg mot de andre fire og sa "Så er vi altså enige. Internett har gitt Den femte kolonne en mulighet til både å tjene penger og å skape kaos og frykt. Om ikke lenge vil folk forbinde Internett først og fremst med hacking og datavirus, og glemme den enorme mengden med nyttig informasjon som ligger der." De andre nikket. Den eldste fortsatte så "Litt mer kaos nå og det blir lett å påvirke vår justisminister til å foreslå særlover for Internett. Til slutt blir det meste underlagt så mye kontroll at vi igjen får hånd om informasjonen og kan fortsette vår påvirkning uforstyrret." En av de andre lente seg frem og spurte "Og vår agent?" Den eldste smilte svakt "Hun har allerede gjennomført første fase" Etter disse ordene forlot de fem mennene villaen og gikk ut i vintermørket.

Snøen hyllet Tigerstaden inn i et hvitt teppe av kulde. Under de mørke skyene hutret hovedstadens borgere seg på vei til sine ulike arbeidsplasser eller andre ærend. Det var tidlig morgen og konstabel nummer 35, Asbjørn Kråkvik ruslet søvnig nedover Kirkegaten mot Sofie Meyers gate. Det hadde vært en rolig, men bikkjekald, vakt. Det skulle bli godt å få avslutte vekten og komme seg hjem.

I det samme kom en mann farende ut av et herskabelig hus og stirret vilt rundt seg. Så fikk han øye på Kråkvik og stormet opphisset mot ham. "Jeg er blitt bestjålet", ropte han vilt og rev tak i Kråkviks arm. "Fort. Filene mine. De er stjålet!"

Kråkvik fulgte forvirret etter den opphissede mannen inn i huset.

Litt senere ringte telefonen på et kontor i Victoria Terrasse.

En skarpskåren og kraftig mann grep telefonen og lyttet. "Vi kommer", sa han kort, og snudde seg mot en annen mann som satt like ved. "Det var konstabel Kråkvik. Noen har stjålet alle dokumentene på ingeniør Bergs datamaskin, og deretter lagt igjen en beskjed til ham undertegnet Hackersyndikatet. Kom igjen, Hilmar!"

Mannen som lød navnet Hilmar, en kraftig kar i 50-årene med en slitt pipe konstant i munnviken, reiste seg raskt. Begge mennene grep sine frakker og forlot kontoret.

Snøværet var tiltatt nå. Store filler kom dalende ned og dekket gatene og dempet fottrinnene som ellers pleide gi gjenlyd mellom husveggene.

De to mennene vi nyss har beskrevet var Harry Hansen, en av Kristianias skarpeste oppdagelsesfullmektiger, og Hilmar Jensen, hans trofaste medarbeider.

Harry Hansen smatt inn bak rattet i sin gamle Ford, mens Jensen fant seg til rette i passasjerstet. Med et dempet brøl fra Fordens kraftige motor raste de nedover Møllergaten, over Stortorget og fortsatte nedover Kastanjegaten.

Hilmar Jensen fikk fyr på pipa igjen og stirret spørrende på sin gamle venn. "Hva er dette med hacker for noe egentlig? Synes liksom jeg har lest om det før."

Harry Hansen holdt blikket festet på veien mens han svarte. "Hackere kan være så mangt. Men her er det snakk om forbrytere, Hilmar. Simple tyver".

Det var ikke lange kjøreturen, og de var snart fremme.

Hoveddøren i det herskapelige huset ble åpnet og en energisk ung mann kom ut og tok i mot dem. Hans bebrillede ansikt var smalt og blekt, og en slitt strikkejakke hang og slang om en mager kropp.

"Endelig kom dere!", utbrøt han utålmodig.

"De er ingeniør Berg?", spurte Harry Hansen rolig.

"Jada, det stemmer det. Beklager min mangel på dannet adferd, men..." Stemmen døde ut, og han hevet hendene i en hjelpeløs gest.

"Kanskje vi skal gå innenfor?", sa Harry Hansen, og smilte beroligende.

De fulgte etter ingeniøren inn på et mindre rom som var innredet til kontor. Et stort skrivebord i mørk mahogni tok opp mesteparten av plassen, mens resten var fylt fra gulv til tak med bokhyller. På skrivebordet sto en PC og summet svakt. Et datamaskinkamera var festet på toppen av en 20 tommers skjerm. Like ved døren sto konstabel Kråkvik med notatblokken i hånden. Harry Hansen nikket til ham og gikk bort til maskinen.

Der ble han stående og kikket på en liten flat boks som lå ved siden av musen. Harry Hansen hadde tent seg en av sine evinnelige sigarilloer under ingeniørens taleflom, og så nå granskende på ham gjennom røyken. "De benytter biometriske systemer som adgangskontroll?", spurte han så.

"Jada", sa ingeniør Berg. "Det er en av mine store interesser" smilte han.

"Men de biometriske sikkerhetssystemene dine er rettet mot folk som kommer inn her på kontoret ditt, ikke sant?" fortsatte Harry Hansen langsomt. Ingeniør Berg nikket og sukket. "Dessverre, ja". Han sukket igjen. "Maskinen var koblet mot Internett i hele går og i dag morges. De må på en eller annen måte ha kommet seg via nettet".

Harry Hansen stummet sigarilloen og satte sine stålgrå øyne i ingeniørens blå. "Sier Hackersyndikatet Dem noe som helst?". Ingeniør Berg ristet på hodet. "Ikke i det hele tatt. Jeg skjønner ikke noe av dette". Han ristet på hodet og sukket. "Jeg gikk for å lage meg noe mat. Da jeg kom tilbake skulle jeg ta frem en av filene, et dokument som omhandlet en ny oppfinnelse jeg har jobbet med. Da var den vekk. Og ikke bare den, men samtlige av filene som omhandlet dette. Det eneste som lå igjen, var en fil jeg aldri hadde sett før, og som inneholdt denne meldingen". Han gikk bort til skrivebordet og fant frem et ark. "Jeg tok en utskrift med en gang". Harry Hansen og Hilmar Jensen stirret på arket.

Vi har filene Deres.

Hvis De vil ha dem tilbake må De betale oss 50.000,- NKR.
De vil høre fra oss igjen!

Hackersyndikatet

"Hva inneholdt filene?" spurte Harry Hansen. Ingeniør Berg så helt fortvilet ut. "De besto av ulike tekstdokumenter som beskrev min siste oppfinnelse. Et nytt biometrisk sikkerhetssystem som jeg vil påstå er revolusjonerende. Det var et oppdrag fra det militære. Det hele er naturligvis strengt hemmelig og jeg har ikke....."

Her brast stemmen til den unge ingeniøren og han så fortvilt bort på Harry Hansen.

"Jeg har ikke noen sikkerhetskopier!" nærmest hulket han.

Hilmar Jensen og konstabel Kråkvik så medsigende på hverandre. Harry Hansen nikket langsomt.

"Var det noen utenforstående som visste om Deres arbeide?" Harry Hansens stemme var vennlig men det glimtet skarpt i hans stålgåseøyne. Ingeniør Berg rødmet svakt "Vel, jeg må innrømme...". Han tidde litt og rødmet enda mer. "De skjønner. Jeg møtte en kvinne på en chattekanal. Hun var så interessert i biometriske systemer og var så trivelig å prate med at...men jeg kan ikke tro...". Stemmen brast. Harry Hansen tente seg en ny sigarillo, og hostet svakt.

"Hadde denne kvinnen noe navn?" Ingeniør Berg så ut som om han hadde mest lyst til å synke i jorden. Han så ned i gulvet og mumlet: "Jeg fikk aldri vite hele navnet hennes. Hun sa at det skulle jeg få vite det når vi møttes. Vi skulle treffe hverandre i Den mauriske sal på Bristol i neste uke. Hun sa at jeg ville kjenne henne igjen på hennes røde hår og røde øyne".

Hilmar Jensen sukket og tente pipen sin. Konstabel Kråkvik smilte svakt for seg selv og ristet på hodet. "Hadde hun ikke noe kallenavn, da?", spurte Hansen.

"Jo da" sa ingeniøren raskt. "Hun kalte seg Helga."

Hilmar Jensen måpte så han nesten mistet pipen. Konstabel Kråkvik slapp ut et lite "Jøsses", og selv Harry Hansens stoiske ro ble en smule forstyrret over denne opplysningen.

Så sukket han og klappet ingeniør Berg på skulderen. "Vi tar kontakt med deg dersom vi finner ut noe mer. Men du kan regne de dokumentene som tapt."

Senere på dagen var skyene fortsatt mørke, og en kald sno drev snøfillene gjennom gatene. En og annen godt innpakket fotgjenger hutret seg av gårde i det tette snødreket. Inne på Harry Hansens kontor lå røykskyene tett under taket. Den svakt parfymerte lukten av fin engelsk pipetobakk fra Jensens pipet blandet seg med den skarpe aromaen av CUP-sigarilloen til Harry Hansen. Tilstede var også Christine Ås, en slank, lys blond 40-åring som var fersk i oppdagelsesavdelingen. Hennes Cromwell-sigaretter gjorde sitt ytterste for å bidra til rommets røykfulle atmosfære.

De tre hadde diskutert saken med ingeniør Bergs filer og stirret tankefullt fremfor seg. De tenkte alle på "Helga". Det kunne bare være en kvinne. En kvinne som alltid befant seg i nærheten når verdifulle ting forsvant. En kvinne med rødt hår og flammende røde øyne. Mangt et offer hadde druknet seg i disse speil uten å se at sjelen bakenfor var sort som synden. Av den grunn ble hun blant de få innvidde som hadde unngått hennes snarer kalt "Den røde redsel".

Harry Hansen sukket og strakte seg etter kaffekoppen. Hilmar Jensen tok pipen ut av munnen og sukket. Christine Ås så fra den ene til den andre med et forundret uttrykk i ansiktet. "Hvorfor er dere så dystre? Vi har da vel en sjanse til å finne filene og pågripe den som stjal dem?" Harry Hansen ristet på hodet. "Det er svært vanskelig å finne elektroniske spor dersom forbryteren vet å skjule dem. Og Helga vet alt om å skjule sine spor. Hun er det største forbrytergeni verden kjenner". Han sukket igjen. "Nei, ingeniør Bergs filer er nok tapt for alltid."

"Men hva med kravet om løsepenger da?", spurte Christine Ås.

"Avledning", sa Hansen kort. "De filene blir nok solgt til en utenlandsk makt eller til en anarkistgruppe. Å legge opp til en utlevering mot løsepenger ville vært altfor risikabelt. Helga tar aldri noen unødig risiko. Men det er selvsagt en mulighet for at hun ville prøve å lure ingeniør Berg til å gi henne 50.000, levert på et sted der hun kan snappe pengene uten å bli oppdaget. Men han får neppe filene til bake."

Hilmar Jensen nikket. "Ingeniør Berg burde latt være å prate om sensitive ting med folk han aldri har møtt." Hansen nikket. "Og en brannmur på PC-en hans hadde heller ikke vært av veien." Harry Hansen sukket og ristet på hodet. "Merkelig at folk skal være så naive når det gjelder PC og Internett, særlig når de attpå til jobber for forsvaret".

Harry Hansen satte plutselig fra seg kaffekoppen med et smell. Hilmar og Christine skvatt til, og stirret forbauset på Hansen.

"Dette minner jo om en tidligere sak. For en måned siden. For en idiot jeg er som ikke så en sammenheng med en gang!"

Harry Hansen grep telefonen og ringte et nummer. "God dag Hr. skipsreder. Jo takk, det går bare bra her. Nei, det er ikke noe nytt i Deres sak, men vi følger ulike teorier. De må unnskyldte at jeg forstyrrer, men har De noen gang vært i kontakt med en kvinne ved navn Helga?" Harry Hansens ansikt var som en maske mens han lyttet til svaret i andre enden. Så la han rolig på, og lente seg tilbake i stolen med et tankefullt uttrykk.

"Ja?", sa Hilmar Jensen spent og lente seg fremover.

Harry Hansen tente seg en ny sigarillo, og myste mot sine to betjenter gjennom røyken.

"Et par dager før skipsreder Gyldenviks filer forsvant, sluttet hans husholderske for å pleie sin syke mor", sa han slepent.

"Og?", kom det utålmodig fra Christine.

"Filene som forsvant fra Gyldenvik sin PC var Word-dokumenter som inneholdt detaljer om en kontrakt han arbeidet med. En kontrakt om bygging av skip til bruk i militær overvåking."

Harry Hansen stoppet og blåste en røykring mot taket.

"Men hva med skipsrederens husholderske" spurte Hilmar Jensen.

"Hun het Helga", kom det bistert fra Harry Hansen.

2. Kapittel

Virusangrepet

Mørket knuget seg rundt ham. Presset på fra alle kanter. Harry Hansen kjente den ramme lukten av sin egen svette. Tankene tumlet om hverandre som lottokulene til Norsk Tipping. I glimt så han seg selv som ung student, bøyd over en av universitetets dataterminaler. Kjente den sitrende kriblingen i kroppen når sikkerhetssperrene gav etter for hans kodeknekkeprogram. Så filene som ble tilgjengelig. Ord skrevet av andre mennesker. Kjente følelsen av makt. Og så kom skammen. Skammen over å være en elektronisk kikker inn i andres liv.

Den skammen hadde fulgt ham resten av livet, men aldri så sterkt som den dagen han satt som fersk etterforsker foran en kvinne som hadde hatt innbrudd i sin PC. Hver gang hun koblet seg på Internett ble maskinen angrepet, noe hun først fikk visshet om da hun installerte en brannmur. Han husket kvinnens redde øyne og fortvilte raseri over å få livet sitt invadert og tråkket på. Og han hadde sittet der og tenkt på sitt eget forsøk på innbrudd og kjente han ble varm av skam. Etter dette så han for seg kvinnens redde øyne hver gang noen forsvarte og forherliget dem som brøt seg inn i andres datamaskiner.

Han kastet urolig på seg. Mørket var like tungt og knugende. Tankene virvlet videre om alt og alle. Men særlig rundt unge gutter med datamaskiner som trodde de var hevet over alle lover og regler, og at de visste alt om IT. Han husket en slik ung gutt. Det var mens han tjenestegjorde som befal i militærpolitiet. Han hadde eskortert en ung rekrutt som nyss var ankommet til førstegangstjenesten inn på et lite kontor, der en eldre major ventet på ham.

Den unge gutten hadde tidligere moret seg med å bryte seg inn i forsvarets datamaskiner. Gutten hadde aldri forestilt seg at han fra første stund ble oppsporet og siden fulgt med argusøyne. Harry Hansen hadde sett det litt foraktelige uttrykket til gutten forandre seg til frykt, da det gikk opp for ham at der fantes eldre mennesker med uendelig mye mer kunnskap enn ham selv og som rådde over et apparat med makt og teknologikraft han bare kunne drømme om. Gutten lærte der og da at det fantes datamaskiner man aldri prøvde seg på. Men hadde han kjent skam?

Harry Hansen kastet dynen til side og satte seg opp. Det nyttet ikke å sove mer. Slik var det alltid på vinteren. Mørket hang over ham som en tung kappe og hindret all søvn. Langsomt kledde han på seg og gikk ut til bilen. På kontoret kunne han la tankene konsentrere seg om saken.

Inne på sitt kontor sukket Harry Hansen tungt og strakte seg etter kaffekoppen. En svak murring i venstre kne minnet ham om at han begynte å bli gammel. Den gamle skaden fra tiden ved hærens befalsskole, der han var sist i sin klasse, ble stadig mer merkbar. Han sukket igjen. Det så ut til å bli en lang og anstrengende dag. På en eller annen måte hadde pressen fått snusen i at noen hemmelige datafiler var stjålet. Og derfra hadde veien vært kort til den unge ingeniøren.

Av og til lurte han på om ikke enkelte journalister var bedre etterforskere enn både ham selv og hans kolleger. Han lot blikket falle på morgenutgaven av VG. Overskriften MILITÆRE HEMMELIGHETER PÅ AVVEIE nærmest skrek mot ham. Teksten konkluderte med at politiet var i fullstendig villrede, og det hadde de jo rett i. Han bladde litt videre i avisen og merket seg en artikkel om tilstanden i norske skoler.

En sentral politiker omgikk problemet med manglende vedlikehold og astmarammede unger med å vise til viktigheten av å holde budsjettbalansen. Han ble aldri helt klok på om politikernes omfavning av den markedsliberale teori rett og slett skyldtes at de ikke maktet å lære mer enn en økonomisk teori utenat, for så å bruke den på alle samfunnsproblemer. Eller kanskje de rett og slett ikke orket å styre og derfor valgte å la kapitalen og markedskreftene ordne den saken?

Han ristet oppgitt på hodet og skjøyde avisen vekk og vendte seg mot datamaskinen. Det var tid for å åpne dagens e-post. Hans værbitte ansikt sprakk i et varmt smil. Hun hadde skrevet igjen. Med et varlig klikk åpnet han e-brevet og leste. I et halvt år nå hadde han brevvekslet med en kvinne han ble kjent med på en av Internett sine nyhetsgrupper. En kvinne som ble ham kjærere for hver e-post og som han snart skulle få møte. Øynene ble myke mens han raskt tastet et svar.

Så lukket han e-postprogrammet og strakte seg. Han kjente trettheten sitte som en klo i kroppen hans. Han følte et sterkt behov for litt utspreidelse. Blikket falt på en diskett som lå ved siden av papirbunken. Han hadde fått den av Hilmar Jensen for et par dager siden, som igjen visstnok hadde fått den av sin datter. Disketten skulle inneholde et par artige spill. Harry Hansen tok disketten, satte den i maskinen, og klikket på A: "Hm", tenkte Harry Hansen, "DoomDay – høres ut til å passe ypperlig for anledningen".

Hansen tok en slurk av kaffen, skar en grimase og startet programmet. Disketten inneholdt et lite spill der det gjaldt å skyte ned flygende PC-er. Han smilte svakt og grep musa. Plutselig svartnet skjermen og en sterk summing vitnet om at maskinen hadde restartet.

Harry Hansen rynket pannen, så bannet han rasende. I stedet for det vante skjermbildet kom kun en svart skjerm og beskjeden NO SYSTEM.

I det samme ringte telefonen. Hansen grep den raskt. En lys og munter stemme i den andre enden møtte ham, og de første ordene fikk Harry Hansen til å bite tennene sammen. "Nå, hvordan likte du DoomDay-spillet? Det ble dommedag for maskinen din, ja?" Personen brøt ut i en skrallende latter.

"Hvem er De?", spurte Harry Hansen skarpt.

En lav humring fylte eteren og den muntre stemmen fortsatte: "Tja, du kan jo kalle meg en representant for Hackersyndikatet". Så lød et klikk og linjen ble stille.

Harry Hansen la røret på plass og lente seg tankefullt tilbake i stolen. Hvordan hadde disketten fra Hilmar Jensen blitt infisert av datavirus? Var det i det hele tatt den samme disketten? Eller hadde noen tatt seg inn på kontoret og byttet om diskettene?

Harry Hansen så på klokken. Jo, Hilmar var nok kommet på jobb nå. han pleide å være tidlig ute. Så grep han telefonen og slo et nummer. To minutter senere kom Hilmar Jensen inn på kontoret med sin evinnelige pipe hengende i munnviken. "Har det skjedd noe?", spurte han og stirret granskende på sin gamle venn. Harry Hansen nikket og pekte på en stol. Mens Jensen satte seg og fikk fyr på pipen, fortalte Hansen om hva som hadde skjedd med maskinen hans.

Jensen måpte forbauset. Så ristet han på hodet. "Jeg brukte selv den disketten på min egen maskin, og det gikk helt bra."

Han satt taus en stund. "Tror du det har vært noen innom kontoret og byttet ut disketten?"

Harry Hansen tente seg en ny sigarillo og lente seg tilbake i stolen. "Det kan tenkes", svarte Hansen. Han grep telefonen. "Iversen? Det er Hansen her. Har det kommet noen spesielle personer hit de siste dagene? Jaha?" Hansen knep munnen sammen og la på røret.

Han så dystert på Jensen, som hevet et spørrende øyenbryn. "En kvinne", sa Hansen. "En kvinne som spurte etter mitt kontor i går, mens jeg var ute til lunsj."

Hilmar Jensen så skarpt på sin gamle venn. "Var det Helga tror du?"

Harry Hansen smilte beskt. "Iversen husket damen fordi hun hadde slike spesielle øyne. De var liksom røde og flammende. Ifølge ham selv ble Iversen svimmel av å se inn i dem. Så svimmel at han glemte alt omkring seg i flere timer etterpå."

3. Kapittel

Den falske frykt

Snøen lavet fortsatt ned og la seg klamt over alt og alle. I en staselig murbygning i sentrum av Tigerstaden, bak tunge eikedører, sitter fem menn ved et ovalt bord. Fire av dem sitter vendt mot den femte og eldste, som har ordet.

”Brødre. Jeg har kalt dere inn hit fordi det har oppstått en ubehagelig situasjon.” Han lar blikket hvile på hver enkelt av dem og fortsetter så ” Vår agent blir forfulgt av en konkurrent. Han må vekk.” De fire andre nikker. En av dem kremter. ”Kan jeg få komme med et forslag?” Den femte nikker. ”La konkurrenten finne villaen hennes og sørg for at Harry Hansen finner den samtidig.” Den eldste er taus i noen minutter. ”Men hva med PC-en hennes?” Forslagstilleren smiler svakt. ”Bytt den ut med en annen og flytt den. Vår agent har mange skjulesteder.”

Den femte nikker igjen ” Greit. Jeg skal varsle vår agent om planen.” Han kremtet og fortsatte så ” For å ytterligere øke forvirringen har vår agent satt ut i livet en plan som vil tvinge flere av internettleverandørenes servere i kne for en kortere periode, og forhåpentligvis spre frykt og usikkerhet blant landets datamaskinbrukere. Samtidig vil vi knytte tette forbindelser med et anarkistisk nettverk. Dersom noe går galt vil forhåpentligvis politiets oppmerksomhet rettes dit, og ikke til oss i Den femte kolonne.”

Mens dette møtet pågikk, satt Harry Hansen i dype tanker rundt de siste hendelser da han brått ble avbrutt av at telefonen ringte. Det var oppdagelsessjefen som var i andre enden.

"Kommer med en gang", sa Hansen kort, og la på.

Han gikk med raske skritt mot sjefens kontor. På forkontoret satt fru Olsen med sitt sedvanlige biske ansiktsuttrykk, og en tung aura av parfyme. På veggen bak henne hang et stor skilt som ba folk slutte å røyke. Harry Hansen grøsset svakt innvendig ved den umulige tanke at samfunnet en gang kanskje skulle bli så hysterisk overstyrt at vanlige skattebetalere ikke lenger kunne få nyte sine laster i fred, bare fordi de kanskje en gang ville belaste en sykehusplass eller to som de faktisk selv hadde betalt for.

Inne på kontoret hos oppdagelsessjefen var atmosfæren like røykfull som inne hos Hansen. Sjefen var en svoren tilhenger av Havanna-sigarer, og idet Hansen kom inn var han i ferd med å få fyr på en ny. Han vinket Hansen ned i besøkstolen, og stirret skarpt på ham under sine gråsprenge buskete øyenbryn.

"Nå, Hansen, hva er alt dette med forsvunne datafiler og virus?", bjeffet han. Han siktet til saken med skipsreder Gyldenvik og ingeniør Bergs forsvunne filer, og den virusinfiserte disketten Harry Hansen hadde blitt utsatt for.

Harry Hansen fisket frem en av sine egne CUP-sigarillos, og tente den med sin trofaste Thunderbolt Ronson.

"Jeg vet ikke helt", sa han tenksomt. "Vi har så langt tre tilfeller. Det første var dokumentfilene som ble stjålet fra skipsreder Gyldenviks maskin.

Skipsrederen mente han hørte merkelige lyder inne fra rommet der maskinen var plassert, men der var ingen spor å se. Så skjedde det samme hos ingeniør Berg. Han hørte ingen lyder, og var dessuten bare borte i noen minutter for å hente seg noe mat. I tillegg var det lagt inn en beskjed i form av et dokument om at filene var stjålet av noen som kaller seg Hackersyndikatet. Alt tyder på at forbryterne kom seg inn via Internett. Og så har vi nå til slutt dataviruset som slo ut min egen datamaskin, etterfulgt av en telefonoppringing fra en som presenterte seg som en representant for Hackersyndikatet."

Sjefen hostet stille og rynket pannen. "Har du noen formening om hva dette Hackersyndikatet er?"

Harry Hansen kikket ut av kontorvinduet. Ute fortsatte snøen å falle i tette virvler. Han skuttet seg uvilkårlig da han hørte det svake ulet fra vinden utenfor. Hvilke forbryterske krefter var i sving der ute? Han snudde seg mot sjefen igjen. "Jeg vet ikke helt hva jeg skal tro", sa han. "Det virker som om den eller de som står bak dette ikke bare har et godt grep om informasjonsteknologi, men også om hva vi foretar oss. Samtidig dukker en kvinne opp i alle sakene. En kvinne med rødt hår og røde øyne. Og i alle fall i to av sakene het hun Helga."

Sjefen myste mot Hansen gjennom sigarrøyken. "Den røde redsel?" . Hun er virkelig en av de store forbrytergenier i vår tid. Hun gav en av dine tidligere forgjengere mye arbeid. Du husker vel Asbjørn Falk?"

Harry Hansen nikket. "Jada, han var en av mine store helter i ungdomstiden".

I det samme pep det i sjefens datamaskin og han snudde seg mot den. En e-postmelding hadde kommet og han åpnet den straks. Sjefen leste meldingen nøye, og ba så Hansen om å komme bort til seg. Han pekte på skjermen. "Les dette", sa han kort.

To: Severin Asbjørnsen <Severin.Asbjoernsen@politi.no>
From: Kristin.Olsen <Kristin.Olsen@justisdep.no>

Subject: Nytt virus!!!!!!!
Date: Wed, 9 Dec 11:58:04 +0100
X-Mailer: Internet Mail Service (5.06.26509.19)

Videresender denne advarselen. Jammen hadde ikke jeg også fått viruset! Men det var heldigvis lett å fjerne.

Mvh

KO

>Hello!

>

>I just got this letter from my friend and yes I had the virus
>as well please follow the directions to see if you have the
>virus and then follow the directions to get rid of it. Like
>my friend I am sorry that I passed it along as well.

>

>Dear All: We received a virus on a message. I followed the
>instructions below and found that it had been spread to our
>computer. I followed the instructions and located the virus
>and was able to delete it. The bad news is that you
>probably have it, as you are in My Address book! More bad
>news is that my antivirusprogram did not detect this virus.

>

>The virus lies dormant for 14 days and then "kills" your hard
>drive.

>

>Here is what to do. If you follow the instructions and then
>see that you have the virus, you need to send a similar e-
>mail to everyone in your address book.

>

>Remove the virus by following these steps:

>

- >1. Go to "Start." Then to "Find" or "Search".
- >2. In the "Search for files or folders" type sulfnbk.exe --
>this is the >name of the virus.
- >3. In the "Look in" section, make sure you are searching
>drive C.
- >4. Hit "Search" or "Find".
- >5. If your search finds this file, it will be an ugly
>blackish icon that >will have the name sulfnbk.exe.
>DO NOT OPEN IT! If it does not show up on your first
>"Search", try a "New >Search."
- >6. Right click on the file -- go down to "Delete" and left
>click.
- >7. You will be asked if you want to send the file to the
Recycling Bin -- >say "Yes".
- >8. Go to your Desktop (where all your icons are) and right
>click on the >Recycle Bin and either manually delete the
>sulfnbk.exe program or empty >the entire bin.
- >9.If you found the virus on your system, send this or a
>similar e-mail to all in your address book because this is

```
>how it is transferred.  
>  
>DO NOT RELY ON YOUR ANTI-VIRUS SOFTWARE. McAfee and NORTON  
>CANNOT DETECT IT BECAUSE IT DOES NOT BECOME A VIRUS UNTIL  
>JUNE 1ST.WHATEVER YOU DO, DO NOT OPEN THE FILE!!!  
>  
>Sincerely  
>  
>Helga
```

Harry Hansen rette seg opp og smilte svakt. "Mundus vult decipi" utbrøt han med en undertone av latter i stemmen. Sjefen hevet begge øyenbryn i undring. "Og det betyr?", spurte han.

"Verden vil bedras", sa Harry Hansen med en liten latter. "Takk", sa sjefen kort. "Jeg kan såpass latin. Jeg vil vite hva du mener om denne meldingen." Harry Hansen smilte unnskyldende og fortsatte: "Denne meldingen er falsk. Dette er det vi kaller falske virus, eller hoax for å bruke et engelsk uttrykk".

"Hva!", utbrøt sjefen og stirret vekselvis på Harry Hansen og dataskjermen. "Hva er en hoax?"

"En hoax" sa Harry Hansen "er rett og slett en e-post som forteller om et datavirus som ikke eksisterer, og der du blir bedt om å sende meldingen videre til alle du kjenner."

Sjefen ristet forvirret på hodet og spurte: "Men hvorfor?". Harry Hansen smilte igjen "Tja, Ergo Decipiatur eller noe sånt", svarte han. Sjefen stirret på ham "Så du mener at disse meldingene oppstod rett og slett fordi noen mente og mener at når folk er så lettlurte, ja da bør de lures?"

Harry Hansen skulle til å svare da han plutselig stivnet til. Ansiktet fikk et ansent uttrykk. Han glodde stivt på skjermen i noen sekunder og så pekte han. "Se her. Her til slutt i e-posten er den opprinnelige meldingen. Se hvem som har undertegnet."

Sjefen bøyde seg frem. Så bannet han lavt.

Det navnet som lyste mot dem fra dataskjermen var Helga.

I det samme ringte telefonen. Sjefen grep den og lyttet. Så la han på. "Det var politidirektøren. Samtlige internettilydere i landet melder om at store mengder med falske virusmeldinger har vært i omløp siden i morges. Flere servere er i ferd med å bryte sammen under mengden av meldinger som videresendes!"

4. Kapittel

De biometriske voktere

Det var nok en snøtung dag i Tigerstaden. De brave borgere av denne etter hvert så eksosfylte by hastet gjennom gatene med hodet bøyd under paraplyene.

Inne i et lite og røykfullt kontor i Victoria Terrasse satt Harry Hansen. Mellom leppene hang den vanlige sigarillosneipen. På skrivebordet summet det svakt i PC-en.

Hansen så tankefullt ut i rommet.

I det samme ringte telefonen. Hansen grep den og bjeffet et "Ja".

En stemme vislet svakt i den andre enden.

Harry Hansen svarte rolig "Jada, mitt navn er Hansen. Harry Hansen".

Stemmen i andre enden vislet videre.

Harry Hansen hevet et øyenbryn.

"Helga!? De vet hvor Den røde redsel holder til?"

Stemmen fortsatte i noen minutter, og så lød det et klikk.

Harry Hansen reiste seg. Det glimtet i svart stål under venstre armhule.

Han gikk med raske skritt ut i korridoren og bort til et tilstøtende kontor. Han åpnet døren og stakk hodet inn. "Kom igjen, Hilmar. Få med deg Christine og følg meg!" Så gikk han raskt videre og ut til parkeringsplassen.

Han hadde alt fått start på Forden da Hilmar kom springende og hev seg inn i forsetet.

"Hvor er Christine?", brummet Hansen, og kikket ut av bilvinduet mot stasjonen.

"Hun var ikke inne", sa Hilmar. Harry Hansen rynket pannen mens han satte bilen i gir og kjørte ut fra parkeringsplassen.

Hilmar stappet med rolige bevegelser tobakk i pipen. Han var nysgjerrig på hva dette gjaldt, men visste at Hansen ville fortelle ham det han trengte å vite.

"Noen ringte til meg nettopp", sa Hansen. "Stemmen var fordreid, men tilhørte en mann. Han sa han visste hvor Den røde redsel holder til."

Hilmar mistet nesten pipen av forbløffelse.

"Hva!", utbrøt han, og stirret storøyd på Harry Hansen. Bilen jog ut av bygryta, og nærmet seg hurtig strøkene der Tigerstadens mer bemidlede holdt til.

Det sluttet å snø, og for første gang på flere dager slapp noen solstråler og flekker av blå himmel gjennom det tunge skylaget.

"Her skulle det være", mumlet Hansen og stoppet bilen ved en stor gråsteinsmur.

Harry Hansen og Hilmar Jensen steg ut av bilen og så seg om.

Snøkrystaller blinket skarpt på spisse jernstakitt og massive murer. Hansen gikk bort til en stor og tung port. Hilmar Jensen stilte seg ved siden av ham.

"Ingen klokke", mumlet Jensen.

"Nei. Men se her" Hansen pekte på en boks som var festet i portstolpen. Inni boksen kunne de se omrisset av en hånd. "Et biometrisk adgangssystem", utbrøt Hilmar Jensen forbløffet.

Harry Hansen nikket. "Her kommer vi ikke gjennom på vanlig måte. La oss se om det er en annen vei inn."

De to mennene gikk til hver sin kant for å undersøke muren. De møttes på baksiden av den enorme eiendommen, og begge ristet på hodet.

Harry Hansen sukket. "Vel, da får vi prøve å klatre over. Det er såpass mye snø at vi burde klare å lande mykt på den andre siden. Hilmar Jensen så skeptisk ut, men nikket bekreftende, om enn noe motvillig.

De begynte å klatre over muren med langsomme og forsiktige bevegelser.

De pustet ut på toppen mens de speidet innover eiendommen. Det lot til å være en ærverdig herskapseiendom utsmykket med gamle trær og busker. De nakne greinene strakte seg som krokete trollfingre mot himmelen. Den lille strimen av sol forsvant, og snøen begynte atter å falle over landskapet.

"Ok, Hilmar", sa Hansen og så på sin trofaste venn og kollega. "La oss hoppe i det."

De to landet mykt i snøen nedenfor muren, og begynte å bevege seg varsomt mellom trærne. De kunne se huset der fremme. Intet lys vitnet om at det bodde folk der. Ingen røyk fra pipen vitnet om at boligen var oppvarmet. De eneste lydene var fra en og annen kråke som skrek hest i det fjerne.

De kom frem til huset uten noen hendelser, og fant snart frem til husets hoveddør. Hansen pekte på et kamera som var montert rett over døren. Hilmar trakk på skuldrene og la en hånd på dørklinken. Døren var låst. Det summet i kameraet.

"Ansiktsgjenkjenningssystem", sa Hansen lavmælt. "Dette huset er virkelig godt utstyrt med avansert adgangskontroll."

"La oss knuse et vindu", foreslo Hilmar Jensen, og gikk mot et av de store buevinduene som preget forsiden av huset.

Et lite rop unnslopp ham idet han kom frem til vinduet. "Se", visket han, "noen har brutt seg inn her!"

Hansen gikk raskt bort til ham og så at vinduet var brutt opp. "Kom igjen", sa han bestemt og kløv inn, tett fulgt av Hilmar Jensen. Innenfor vinduet trakk de begge sine tjenestevåpen og kikket seg vaksomt omkring.

De sto i en stor stue. En dør førte inn til et annet rom. "Sjekk ut det andre rommet", sa Hansen, "men vær forsiktig. Den eller de som omgikk de biometriske vokterne kan fortsatt være her." Han gikk selv mot et stort skrivebord som sto plassert midt i stuen. En PC stod på bordet og summet svakt. En boks med et okular stod ved siden av tastaturet. Hansen smilte svakt. "Retinagjenkjenning for å logge seg på PC-en, du verden" mumlet han stille for seg selv. Han plasserte sitt tjenestevåpen tilbake i hylsteret under armen og lente seg frem mot PC-en.

I det samme nå hørtes et dunk og et stønn innefra det andre rommet. I det Harry Hansen satte seg i bevegelse for å komme sin venn til unnsetning, kom en høy og tynn skikkelse inn i stuen. Skikkelsen bar en sort maske over øvre del av ansiktet. I hånden pekte en merkelig pistol mot Hansen. Det var noe med skikkelsen, tenkte Hansen og stirret på skikkelsens velpleide skjegg. I det han forsøkte å få fatt i pistolen sin hørtes et lite poff, og alt ble svart for Hansen.

Skikkelsen gikk raskt bort til Hansen og gjennomførte frakke- og bukselommene hans. En ergerlig banning vitnet om at søket var resultatløst. Med raske steg gikk han mot utgangsdøren, åpnet den og forsvant ut.

Noe senere gled en mørkkledd skikkelse gjennom byens sidegater. Ved flere steder stoppet han opp som for å knyte en skolisse før han fortsatte. Skikkelsen, hvis person var den samme som nyss hadde satt våre trofaste helter Harry Hansen og Hilmar Jensen ut av spill, beveget seg langs en rute som kunne vært en turistbrosjyre verdig. Norges Bank, Børsen, Justisdepartementet, Stortinget og Slottet ble besøkt før skikkelsen forsvant inn en mørk og trang sidegate.

5. Kapittel

En snok i kabelen

Det var en dyster stemning på kontoret til Harry Hansen denne ettermiddagen. Både Harry Hansen og Hilmar Jensen følte seg groggy etter gårsdagens sammenstøt med den maskerte der ute i den store villaen. Virkningene etter bedøvelsesmiddelet som hadde vært i pilene de ble skutt med satt stadig i. Begge masserte pannen med jevne mellomrom i et håp om å lindre hodepinen.

"Christopher Sjule", sa Harry Hansen plutselig. "Jeg visste det var noe kjent med skikkelsen og det velpleide lille hakeskjeget". Hilmar Jensen bannet lavt. "Nå har vi to storforbrytere å hankes med, altså". Han sukket tungt, og stappet tobakk i pipen sin.

Harry Hansen lot tankene vandre. Christopher Sjule var det nærmeste Norge kom en gentlemanstyv. Han kunne være både nådeløs og kald, men han var alltid høflig mot sine ofre og tydde aldri til vold dersom det kunne unngås, og da kun i mild form. Drap var utelukket. Uttalige var de dristige innbrudd denne mestertyven hadde utført, og bare en gang hadde han blitt fakkert. Det var før Harry Hansens tid, da den dyktige oppdagelsesfullmektigen Asbjørn Falk var forbryternes og anarkistenes skrekk.

Bare en gang hadde Harry Hansen selv støtt på Sjule. Det var i hans første år i oppdagelsespolitiet. Det hele hadde endt opp med at han lå bastet og bundet i et uthus. De siste årene hadde det ryktes blant Tigerstadens underverden at den store Christopher Sjule var død. Men det stemte tydeligvis ikke.

Harry Hansen sukket og gned seg i tinningen. Hva var det Den røde redsel og Christopher Sjule var i gang med? Var Christopher Sjule ute etter datafilene som Helga hadde stjålet? Hvem var det som hadde tipset Hansen om huset til Helga, og hvorfor? Noe ondt var definitivt i gjære, men hva?

Harry Hansen kastet et blikk ned på rapporten som lå foran ham. Etter at Hilmar Jensen og han selv hadde våknet til bevissthet igjen hadde de ringt etter forsterkninger og huset var gått grundig etter i sømmene.

Men bortsatt fra at eieren hadde en tydelig fascinasjon for biometriske adgangssystemer, samt funnet av en lys blond kvinneparykk, hadde de ikke funnet noe som kunne fortelle dem hvem som bodde der. PC-en som hadde stått i stuen innehold ikke annet enn standard programvare og en samling av familiebilder fra en eller annen julefeiring. Men ingen navn og adresser knyttet bildene til noen personer. Og ingen klarte å finne ut hvem som eide villaen. I følge alle offentlige registre eksisterte den rett og slett ikke.

Harry Hansen lente seg tilbake i stolen og så tankefullt ut av vinduet. Hadde noen slettet all informasjon om villaen og hvem som eide den? Og hvem var i så fall det? Var det Helga?

Det kom en liten lyd fra PC-en. En ny e-post var kommet. Harry Hansen smilte mykt. Den var fra henne. Han kjente en behagelig varme i hele kroppen og smilet ble bredere. Han tastet inn et svar og trykket på send. I gjestestolen glimtet det til i Hilmar Jensen muntre øyne, halvt skjult bak piperøyk.

I det samme ringte telefonen. Harry Hansen grep den og lyttet. "Vi kommer", sa han så kort og la på. "Det var vår gamle kollega Asbjørn Falk. Han tror noen har brutt seg inn i datamaskinen hans."

De to mennene grep sine frakker og hastet ut. I gangen løp de på en andpusten Christine Ås. "Hei", sa hun og stoppet "Jeg har fått et spor etter disse filene, tror jeg", sa hun ivrig.

Harry Hansen mønstret henne skarpt. "Bra", svarte han endelig. "Følg opp det, du, og gi meg rapport når du har noe. Hilmar og jeg må ut en tur til Asbjørn Falk. Du vet kanskje hvem det er?" Christine nikket, og Hansen fortsatte: "Noen har brutt seg inn i datamaskinen hans". Han tidde og kikket på håret hennes, og det virket som om en kommentar var på vei. Men i stedet nikket han et vennlig adjø og skyndte seg videre.

Da de satt i Hansens Ford på vei til Asbjørn Falk, kikket Harry Hansen bort på Hilmar Jensen og spurte "Så du håret til Christine?" Hilmar Jensen så forbauset på ham "Tja. Så og så. Jo, nei, var det noe spesielt, da?"

"Det hadde en annen fargetone enn den hun normalt har. Ja, ja, hun har vel farget det." Hansen konsentrerte seg om veien igjen.

"Dyktig etterforsker, hun der", sa Hilmar Jensen, og pattet på pipen sin. "Håper sporet hun har funnet leder til noe."

Snøen fortsatte å lave ned. Det gikk mot snørekord denne vinteren. Brøytemannskapene hadde store problemer med å holde veiene åpne.

De kjørte gjennom Smestadgaten og inn i Christine Meyers gate. Gatelyktene var tent og kastet et varmt lysskjær over den snødekte byen. Hansen svingte inn en liten sidegate og parkerte ved et halvhøyt gjerde.

I det de steg ut av bilen, lot Hansen øynene gli trett over omgivelsene. Vintermørket føltes ekstra knugende og Harry Hansen skuttet seg i en plutselig avsky mot alt som hadde med vinter å gjøre. Snøværet hadde gitt seg noe, men nattehimmelen var mørk og tung og lovet mer av den frosne nedbøren. Harry Hansen snudde seg og stirret nedover gaten. Det skulle være her et sted.

Et lite hus med hage, hadde sjefen sagt. Blikket hans falt på en liten villa bak et slitt stakittgjerde. Det lyste fra vinduene og Harry Hansen tenkte på den personen han skulle møte. En av hans store ungdomshelter. Asbjørn Falk, en av Kristianias fremste oppdagelsesfullmektiger.

"Hadde i grunnen ikke trodd at Asbjørn Falk hadde datamaskin", smålo Hilmar Jensen. "De var jo ikke akkurat vanlige i hans tid".

Harry Hansen humret lavt. "Sant nok. Men han er antakelig mer moderne enn vi trodde. Og nå har han visst fått uvedkommende på besøk også. La oss gå og hilse på ham."

Harry Hansen og Hilmar Jensen gikk inn en liten port og oppover en smal gangsti. Hansen trykket inn ringeknappen ved døren og ventet. En hund bjeffet innenfor og etter et par minutter ble døren åpnet. En eldre herre med et markert ansikt kom frem i åpningen. Ved siden av ham satt en stor, grå schæfer. Den hvite snuten viste at den i likhet med sin herre forlenget hadde passert sin ungdoms fulle kraft. Men musklene som spilte under den skinnende pelsen og de årevåkne øyne vitnet om at en brå bevegelse fra Harry Hansen eller Hilmar Jensen ville være et stort feilgrep.

"God kveld", sa Harry Hansen respektfullt. "Mitt navn er Hansen, Harry Hansen. Og dette er oppdagelsesbetjent Hilmar Jensen". Mannen i døråpningen nikket. "Kom inn", sa han med en stemme som fortsatt var sterk selv om kroppen var gammel og slitt. "Ikke vær redd for Nero, han gjør ikke en katt fortred", fortsatte han. Harry Hansen og Hilmar Jensen gikk rolig inn.

Den gamle mannen satte seg i en stor ørelappstol, de to politimennene tok plass i hver sin tilsvarende. Den gamle oppdagelsesfullmektigen stirret skarpt på de to yngre og fant tiden rede for å avslutte høflighetsfrasene. Han gikk rett til sakens kjerne: "Fortell meg først om de forsvunne datafilene".

Harry Hansen og Hilmar Jensen stirret forbløffet på hverandre.

Asbjørn Falk smilte svakt. "Sjefen deres var så vennlig å sette meg inn i saken før han satte meg over til Dem."

Harry Hansen nikket og satte ham inn i alle detaljer. Asbjørn Falk holdt blikket festet på Harry Hansen mens han fortalte og da han var ferdig, nikket Falk og sukket. "Det må være henne ja. Det er altfor likt. Det var slikt hun drev med. Stjal viktige og topphemmelige dokumenter fra folk og solgte dem til fremmede makter, anarkistgrupper eller andre. Og en mester i å skape forvirring. Dette med å plutselig sende ut en mengde falske virusmeldinger for å skape kaos er helt typisk for Helga." Falk ble taus.

Harry Hansen lente seg fremover og kikket oppmerksomt på den gamle. "Men Christopher Sjule? Han har jo mange trodd var død". Falk lo kort. "Det ble påstått det, ja, men jeg har aldri trodd på det. Han var en mester i å iscenesette forsvinninger. Å nei da. Christopher Sjule er fortsatt der ute et sted. Jeg kan føle det på meg. Og Deres beskrivelse på den maskerte passer bare så altfor godt. Sjule kunne aldri si nei til en utfordring. Hvis han fikk nyss i at Helga hadde fått klørne i noen verdifulle datafiler, ville han sette alt inn på å bemektige seg dem".

Hilmar Jensen kremtet for å renske stemmen. "Men hacking, virus og falske virus virker jo ikke egentlig som Helga eller Christopher sin stil?" Han stirret spørrende på Falk.

Falk repliserte tørt: ”Ikke som sådan, nei. Men for disse to er datamaskiner bare en annen type lagringsplass for god gammeldags informasjon. Og informasjon er fortsatt i aller høyeste grad en salgbar vare i vårt samfunn. Og i tillegg gir teknologien dem en fin anledning til å spre et røykteppe over det egentlige formålet for forbrytelsen, nemlig skipsreder Gyldenvik og ingeniør Berg sine datafiler.”

Harry Hansen plystret lavt. " Hvor gammel kan Sjule og Helga være nå da?" Asbjørn Falk ristet på hodet " Vet ikke. Vi har ingen data på noen av dem selv om jeg fakket Christopher en gang. Han rømte kort tid etter og satte samtidig arkivet vårt i brann. Alt gikk opp i røyk, Men begge var svært ung da jeg første gang støtte på dem. De er vel kanskje noe eldre enn Dem, Hansen, men ikke så mye at De bør undervurdere dem."

Asbjørn Falk beveget seg urolig i stolen. "Jeg vet ikke så mye om datamaskiner og slikt. Men jeg har forstått at det er relativt enkelt å finne informasjon om folk når de er ute på Internett, og at man kan komme seg inn på den enkeltes maskin?"

Harry Hansen samtykket stille. "De mente at det er noen som har kommet seg inn på Deres maskin?"

Den gamle nikket. "Jeg vet ikke helt hva som vekket mistanken min, men jeg er sikker på at jeg har rett. Barnebarnet mitt fikk overtalt meg til å legge inn bredbånd og kjøpe meg en datamaskin. Mente at det kunne være greit på mine gamle dager å ha noe å gjøre". Asbjørn Falk humret lavt for seg selv.

"Det er jo mye artig der ute på Internett da, og jeg setter pris på å kunne sende og få e-poster, men jeg har dessverre ikke tatt muligheten for inntrenging særlig alvorlig." Han sukket og ristet på hodet.

"Den er her inne", sa han så, og åpnet døren til et spartansk innredet kontor. Et beskjedent skrivebord med en datamaskin og noen hyller var alt som var i rommet.

Harry Hansen gikk bort til skrivebordet og satte seg ved datamaskinen. Hilmar Jensen og Asbjørn Falk stod tause og så på mens Harry Hansen startet den og søkte gjennom maskinens ulike filer.

"Aha", kom det triumferende fra Hansen.

"Se her!" Han pekte på listen av filer. En fil hadde kun endelsen .exe og ikke navn før endelsen.

"Noen har installert BackOrrifice på maskinen din!"

Både Asbjørn Falk og Hilmar Jensen så ut som to spørsmålstegn. Harry Hansen lo lavt av deres undring og forklarte dem at BackOrrifice var et program som ga utenforstående full råderett over maskinen det var installert på.

Asbjørn Falks ansikt fikk et hardt drag over seg og hans øyne mørknet. "Kjeltringer", mumlet han innbitt.

"Hadde De sensitivt materiale på PC-en?" spurte Hansen. Asbjørn Falk nølte litt, men så ristet han på hodet. "Nei. Men noen trodde kanskje det?"

Harry Hansen gransket Falk sitt ubevegelige ansikt og nikket langsomt "Jeg skal slette programmet og installere en brannmur på maskinen. Så skal jeg snakke med vår sikkerhetstjeneste og sørge for at maskinen Deres blir overvåket. Hvis De ønsker det selvsagt."

"For all del. Bare gjør det som må gjøres", svarte Asbjørn Falk bestemt.

Mens Harry Hansen begynte sitt arbeide med å fjerne den trojanske hesten satt en mørkkledd skikkelse i en liten leilighet et annet sted i Tigerstaden. En bærbar PC suste svakt på bordet foran ham.

"Du begynner å komme litt for nære min gode Hr. Hansen" mumlet skikkelsen. Hanskekledde fingre beveget seg raskt over tastaturet. Et unikt numerisk signalmønster, som inntil nå regelmessig hadde pulsert ut i eteren, stoppet plutselig. I slottsparken, på en statue, registrerte en liten sort boks bruddet i signalstrømmen. En programlinje ble eksekvert. Samme prosedyre ble fulgt av tilsvarende bokser plassert ved Norges Bank, Børsen, Justisdepartementet og Stortinget og etter noen sekunder ble hovedstaden rystet av en rekke mindre eksplosjoner.

6. Kapittel

De usynlige spor

Snøen lavet ned og truet med å drukne en liten høgskole et sted ved helgelandskysten. I et av de små kontorene satt en mann bøyd over en datamaskin. Mannen var av middels høyde med kort mørkt hår og konservativ bekledding. Øynene plirte nærsynt ut av et par kraftige briller mot en 20" skjerm der tall og bokstaver raste i stor fart. "He-he-he" knegget mannen. "Jasså så du fant Orrifice-programmet Harry Hansen. Men mitt eBlaster-program fant du ikke!" Igjen lød den kneggende latteren.

Mannen lente seg tilbake i stolen med et trett sukk. Blikket falt på et papir på skrivebordet:

"RETNINGSLINJER FOR BESKYTTELSE AV ELEKTRONISKE
INSTALLASJONER I TOTALFORSVARET MOT ELEKTROMAGNETISK PULS
(EMP)"

Han løftet blikket mot bokhyllen og rekker av mapper med tittelen "Information Warfare". Tankene vandret en måned tilbake i tiden, til en mørk og dyster kveld. Han hadde sittet hjemme og kost seg med Computer Illustrated, da det plutselig hadde banket på døren. Han hadde tuslet ut og lukket opp, og nesten fått sjokk, for det så ut som om der svevet to hvite hender i mørket.

Men da den første forskrekkelsen la seg, så han at det bare var en person med sort helmaske, sorte klær, men med hvite hansker.

Hele fremtoningen virket skremmende og han hadde visst verken ut eller inn. Så hadde skikkelsen tatt av seg masken og han hadde plutselig stirret inn i et par rødflammede øyne. Han hadde falt og falt som gjennom en bunnløst sjakt og siden hadde han vært fortapt.

På mange måter hadde det vært spennende også. Han hadde alltid syntes at livet som systemansvarlig var kjedelig og ofte hadde han drevet med litt småhacking på andres datamaskiner og det var ikke fritt for at han hadde snoket i de ansattes e-postkontoer også. Men det ble liksom så tamt. Og nå var han plutselig involvert i større ting. En viktig del av et verdensomspennende nett som kjempet mot sosialdemokrati og annen utglidning i samfunnet. Han ble varm ved tanken. Han måtte nesten le over hvor lett det var å bryte seg inn i datasystemer, særlig når han fikk programvare og hjelp av en rekke med eksperter fra Den femte kolonne.

En dag ville myndighetene skjelve når han, sammen med sine brødre, inntok Stortinget. Da skulle de feies ut alle de som hadde ledd av ham og hånet ham da han var liten. Men inntil da fikk han nøye seg med å være en del av den store planen. Men det var en liten uro i ham. En slags nagende følelse av at noe ikke var helt som det skulle. Det var liksom som om noen fulgte etter ham der ute på Internett.

Han visste ikke hvorfor han hadde fått ordre om å overvåke PC-en til en tidligere oppdagelsesfullmektig, men han hadde gjort som han fikk beskjed om. Det hadde vært lett å komme seg inn og han hadde raskt oppdaget at noen hadde plassert et BackOrifice program i maskinen. Men hvem var den andre overvåkeren? Var det myndighetene? Og hva med disse eksplosjonene i Kristiania? Han stirret tomt i veggen mens tankene virvlet rundt inne i hodet hans. Nå som programmet var oppdaget ville i alle fall myndighetene følge med maskinen.

Kanskje han burde varsle sine brødre om dette? Jo, det var nok det beste. Straffen for de som sviktet saken var hard og ubehørlig. Han skulle ikke svikte nei!

Nå hadde han selvsagt tatt visse forholdsregler. Ikke alle av hans nye brødre var så nøye med sikkerheten på sine egne PC'er og han hadde samlet en del navn og annen informasjon. Man kunne jo aldri vite.

Han strakte ut hånden etter telefonen da det plutselig banket på døren. Irritert reiste han seg og åpnet døren på gløtt. Men før han fikk sagt noe ble døren brutalt skjøvet opp og inn kom en lang og senete person med et velpleid hakeskjegget. Mannen stirret inn i et par harde gråblå øyne. En kraftig neve tok fatt i nakken hans og en myk stemme kommanderte "Fortell meg om Helga."

Så ble han brått slengt mot veggen. Rommet svømte for øynene hans. Nærmest som i ørske la han hendene over hverandre mot pannen med håndflatene vendt ut. Tommel og pekefinger dannet en tredje, likesidet trekant og med halvkvalt stemme ropte han "A moi, à l'enfant de la veuve de Naphthalie!" Så var det som om alt svartnet for ham og han falt sammen som en våt klut.

Mannen med hakeskjegget smilte svakt. "Her hjelper det ikke med noe frimurernødrep" mumlet han og bøyde seg over den bevisstløse systemansvarlige.

Mens dette lille drama foregikk var der hektisk aktivitet i hovedstaden. Ingen personer hadde blitt skadet i eksplosjonene, og de materielle ødeleggelsene var ikke store. Men kaoset som oppsto førte til sprengte telefonlinjer hos politiet. Tjenestemenn løp forvirret rundt og forsøkte å finne ut hva som hadde skjedd. Både politiets og militærets etterretningstjeneste jobbet på spreng for å finne noen ledetråder.

Harry Hansen og Hilmar Jensen hadde straks avbrutt sitt arbeide hos Asbjørn Falk da de ble varslet om eksplosjonene.

De hadde undersøkt eksplosjonsstedene, avhørt sjokkerte vitner og hatt lange samtaler med ulike eksperter på eksplosiver. Så langt var resultatet nedslående. Ingen hadde sett noe eller noen. Det var kun to spor å gå etter og det ene var det en av bombeekspertene som hadde funnet. Ut fra at bombene eksploderte samtidig og basert på de restene som var igjen, mente denne at bombene var datastyrt. Det andre sporet, i den grad det kunne kalles et spor, var kommet da VG hadde fått en anonym e-post rett etter eksplosjonene som inneholdt et varsel om at det ville bli sprengt flere bomber. Varselet var undertegnet med et "Vennlig hilsen Mr. Gregory."

Dagen etter var VGs førsteside nesten dekket av overskriften HVEM ER MR. GREGORY?.

Saken var gitt topp prioritet fra politiets side og samtlige tjenestemenn hadde fått beskjed om å legge all annen etterforskning til side.

Harry Hansen tente seg en av sine sigarillo og stirret tankefullt ut av vinduet. Hilmar Jensen satt i gjestestolen og dampet på pipen sin.

”Skulle nesten trodd du trykket på feil knapp” humret han.

Harry Hansen kvakk til og stirret skarpt på sin gamle venn. ”Hva sa du nå” bjeffet han.

”Eh” sa Jensen forfjamset ”Det var bare en vits”

”Selvsagt! Pokker også” utbrøt Hansen og klasket neven i bordet.

”Vi oppdager den trojanske hesten og begynner å fjerne den. Maskinen til Asbjørn Falk koblet seg på nettet da den startet, så den eller de som styrte overvåkingsprogrammet merket selvsagt at det ble terminert” Han stirret ivrig på Jensen.

”Det var som satan” brummet Jensen. ”Men hvorfor sette av bomber bare for det?”

”Hva skjer nå?” spurte Hansen. ”Jo” fortsatte han før Jensen fikk tid til å svare ”Nå settes alle ressurser inn på å finne ut av eksplosjonene og hvem Mr. Gregory er. All etterforskning av de forsvunne datafilene til skipsreder Gyldenvik og ingeniør Berg og inntrengingen i Asbjørn Falk sin PC legges til side.”

Jensen nikket ettertenksomt. ”En avledningsmanøver altså”

I det samme annonserte en pipelyd fra Harry Hansen sin PC at en e-post var kommet. Hansen snudde seg mot PC-en og leste.

```
Emne:          De forsvunne filer
Dato:          1xxx.01.19 12:44
Fra:          EnUkjentVenn.com <-----@www5.mailtech.com>
Til:          Harry.Hansen@politi.no
Return-Path:  nobody@www5.mailtech.com
Message-ID:   <20020444331191144.g0JBi8127215@www5.mailtech.com>
Delivered-To: Harry.Hansen@politi.no
Received:     (qmail 38483 invoked from network); 19 Jan 1xxx
11:44:12
              -0000
Received:     from www5.mailtech.com (125.179.1.193) by
zevs.politi.no
              with SMTP; 19 Jan 1xxx 11:44:12 -0000
Received:     (from nobody@localhost) by www5.mailtech.com
(8.11.6/8.11.6)
              id g0JBi8127215; Sat, 19 Jan 1xxx 12:44:08
+0100
```

Kjære Hr. Oppdagelsesfullmektig Hansen

Vedlagt følger noen opptegnelser over vår fortryllende venninne Helgas ulike kontaktpersoner.

De stjålne datafiler har jeg tillatt meg å ta vare på, da en fremmed makt vil betale en pen sum for dem.

Deres forbundne

Christopher Sjule

Harry Hansen viste e-brevet og vedlegget til Hilmar Jensen, og trev så telefonen for å gi sikkerhetstjenesten beskjed. Harry Hansen la på telefonrøret og kikket bort på Hilmar Jensen. ”De andre får ta seg av disse eksplosjonene. Du og jeg følger dette sporet.”

Hilmar Jensen nikket.

Etter grundig analyse av diverse loggfiler kunne de fastslå at brevet var sendt via en webside som tilbød brukere å sende anonyme meldinger.

Firmaet som drev denne tjenesten fikk sine loggfiler beslaglagt og med hjelp av Telegrafverket kunne man så fastslå at meldingen antakelig var skrevet av en maskin med et bestemt IP-nummer. Et IP-nummer som tilhørte en av landets høyskoler.

Det lokale politi slo til med det samme de fikk beskjed fra Victoria Terrasse, men det eneste de fant var en bundet og forskremt systemansvarlig. Mannen ble plassert i arresten i påvente av avhør. Men da etterforskere fra Kristiania ankom fant de mannen død. En svak eim av bitre mandler hang igjen i cellen, og legen som ble tilkalt konkluderte med selvmord ved hjelp av en dødspille.

Politiets sikkerhetstjeneste satte i gang en omfattende overvåking av en rekke internettbrukere i landet basert på listen med navn som fulgte e-posten fra Christopher Sjule, i tett samarbeid med Telegrafverket og de ulike Internett-tilbydere. Tusenvis av e-poster ble skannet. Uttalige personers bevegelser på Internett ble gransket. Et samarbeid med politiet i flere andre land ble også igangsatt.

Politiets gikk til innkjøp av et spesialdesignet program fra et amerikansk sikkerhetsfirma, som de så sendte som vedlegg i uskyldig utseende e-poster til en rekke mistenkelige personer. Programmet var en trojansk hest som straks den ble aktivert begynte å sende en jevn strøm av informasjon fra den enkelte datamaskin inn til politiets sentrale datamaskinsystemer.

I tillegg ble flere telefonabonnenter overvåket, blant annet ved hjelp av et stemmegjengkjenningsystem.

Harry Hansen sukket trett og stirret ut av vinduet. Utenfor skinte en blek vintersol over skitten snø og forfrosne mennesker. Dette kom til å bli et møysommelig arbeide.

Det var egentlig fantastisk hvor langt utviklingen var kommet. Nå kunne en telefon bli avlyttet uten at eieren behøvde å løfte av røret. Riktignok kunne en vanlig analog telefon ikke avlyttes med mindre en samtale var i gang, siden den ikke er aktiv mot omverdenen når røret ligger på plass i gaffelen. Da stilte det seg ganske annerledes med en ISDN-telefon. Her var apparatelektronikken aktiv hele tiden, Blant annet for å kunne dra nytte av automatisk mottak av data, faks og lignende. Dermed var det mulig å få til en tilkopling av mikrofonen i telefonrøret uten at det kom noe ringesignal fra apparatet.

Under briefingen tidligere på dagen hadde en av de ansvarlige for avlytting av mistenkte forklart i detalj om hva som ble gjort ved en telefonavlytting. De store, nye telefonsentralene var rett og slett digre datamaskiner, som var koblet sammen i et nettverk. Det var slett ikke vanskelig å programmere inn avlytting av en eller flere telefoner, både trådbaserte og mobiltelefoner.

Man trengte kun en enkel programkode, og deretter var det bare å gå inn på listen over alle telefonnummer som var lagret i datamaskinene til Telegrafverket. Et merke ble satt ved den mistenktes telefonnummer og deretter ble merket overført til alle landets digitale telefonsentraler. Kommandoen som på denne måten ble lagt inn i sentralene førte til at hver gang det merkede telefonnummeret ble aktivert, inngående eller utgående, ble samtalene automatisk lagt på en harddisk.

Det kunne også legges inn automatisk overføring av de avlyttede samtaler til de som hadde bestilt avlyttingen. Ved hjelp av databaser med stikkord som Helga, filer, biometri, Christopher Sjule, anarkisme, Mr. Gregory og tilsvarende, samt talegenkjenning ble grovsorteringen av de avlyttede samtaler foretatt automatisk.

Harry Hansen tente seg en CUP-sigarillo og lot blikket tankefullt følge strimen av røyk som steg mot taket. Han hadde også vært innom kontoret til karene i sikkerhetsstaben og sett utstyret de brukte for å fjerne krypteringen på mobiltelefoner. Det var et apparat på størrelse med en vanlig PC, med programvare som plukket fra hverandre krypteringen i et imponerende tempo.

Signalene fra en GSM mobiltelefon gav politiet mulighet til å følge en persons bevegelser med en margin helt ned til 1-200 meters nøyaktighet til enhver tid. Teknologien var bygget opp slik at selskapet hele tiden visste hvilken basestasjon mobiltelefon brukte, og det var det store antallet basestasjoner i byene som gjorde det mulig å peile seg inn. På denne måten var det lett å finne ut hvor de mistenkte befant seg.

Det fine var at mobiltelefonen trengte ikke å være i bruk. Det var tilstrekkelig at den var påslått fordi den da hvert sekund sendte signaler til nærmeste basestasjon. Signalene inneholdt informasjon om hvilken mobiltelefon som var i bruk, hvor den mistenkte befant seg, samt at Telegrafverket registrerte alle samtaler, både ut og inn, og hvem som snakket med hvem, og hvor lenge.

Sist men ikke minst hadde de satt i gang en omfattende tapping av samtlige personlige tekstmeldinger og telefonnumre som ble sendt til personsøkerabbonenter over hele landet. Programvaren, som var hentet fra Internett, kunne logge spesielle søkernumre og man kunne på denne måten sjekke alle meldinger som var gått til en bestemt person i et gitt tidsrom. Meldingene ble lagt inn på en egen PC og deretter satt datamaskinen i gang med å søke gjennom teksten og lete fram ønskede navn eller søkeord.

Harry Hansen gjespet og reiste seg for å hente seg en kopp kaffe. I det samme gikk døren opp og Hilmar Jensen kom inn. Hansen så straks at det var noe på gang og hevet et spørrende øyenbryn.

”Det er dukket opp et lik ute i Nordmarka”

7. Kapittel

To skudd i natten

Her må leseren unnskyldes at forfatteren bryter inn for å berette om noen hendelser som skjedde tidligere kvelden før, etter at bombene eksploderte i hovedstaden.

Vi vender igjen tilbake til den lille villa og den tidligere oppdagelsesfullmektig Asbjørn Falk.

Etter at Harry Hansen og Hilmar Jensen hadde dratt i hui og hast, ble Asbjørn Falk sittende en stund og stirre grunnende fremfor seg. Nero kom stille bort og la hodet sitt på sin herres arm. Asbjørn Falk lot seg for en gangs skyld ikke merke med denne gest fra sin trofaste venn og hans panne var rynket i konsentrasjon. Så reiste han seg brått og gikk mot telefonen. Med et bestemt drag om munnen slo han et nummer og ventet.

En stemme svarte i andre enden. ”Vi må møtes”, sa Asbjørn Falk kort. Stemmen sa noe og Asbjørn Falk bjeffet et kort ”Godt.” Så gikk han mot entreen og grep sin ytterfrakk. Nero fulgte ham med øynene og viftet glad med halen da han så at eieren tok frem turlenken.

Ute var det begynt å snø igjen, og en liten vind virvlet snøkornene gjennom mørket. Asbjørn Falk brettet kragen opp over ansiktet og begynte å gå mot Nordmarka. De små gatene som kronglet seg gjennom det gamle villaområdet var folketomme, og lysene fra vinduene på de små middelklasseboligene la seg varmt over det snødekte landskapet.

Etter en times gange kom Falk frem til en av de mange stiene inn i marka. Han ble stående et øyeblikk og stirre gjennom snøvirvlene og inn i mørket mellom trærne. Nero så forundret opp på sin eier, så satte han seg ned og løftet snuten mot vinddraget. Med et rykk begynte Falk igjen å gå. Med varsomme skritt beveget han seg bortover stien. Etter noen meter begynte Nero plutselig å knurre, og Falk stanset. ”Rooolig nå gutt” mumlet han stille. Nero tidde, men ørene beveget seg for å fange opp lyden av det den allerede hadde fått farten av.

Noe mørkt skilte seg ut fra trærne langs stien et par meter bortenfor Asbjørn Falk og Nero, og begynte å bevege seg mot dem. Nero knurret igjen, og skikkelsen stoppet. En lykt ble tent og lyste opp et ansikt. ”God aften hr. Falk”, lød en dyp stemme. Lyset fra lykten viste et ansikt tilhørende en eldre mann. Falk grep fastere om båndet til Nero og begynte å gå mot mannen. Ragget på Neros rygg stod ende til vær og den kraftige kroppen skalv. Det var som om den ante en fare. Falk stoppet. ”Tingene begynner å komme ut av kontroll”, sa han henvendt til den andre. ”Vi må forsikre oss om at det ikke finnes løse tråder” fortsatte han. Den andre rettet lykten mot Falk, og blendet ham. Instinktivt hevet Asbjørn Falk hånden mot ansiktet, og Nero begynte å gjø rasende. Den fremmede løftet den andre hånden og to skudd smalt i natten.

”Du har rett Falk. Løse tråder må fjernes”, sa han og lo lavt.

Noen timer senere samlet fem eldre menn seg i en staselig villa, et sted i Tigerstaden.

Den eldste av dem kremtet og hevet stemmen. ”Brødre. Ting har utviklet seg på en måte vi ikke forutså. Vår agent ser ut til å kunne bli overlistet.”

En av de andre tok ordet. ”Vet vi hvem som utløste bombene?”

Den eldste ristet på hodet. ”Nei. Men er vi heldig blir politiet så opptatt av disse eksplosjonene at vi får tid til å slette alle spor etter oss.”

En av de yngste mennene, en spissneset herre som mest av alt lignet en tørr revisor, rakte en hånd i været. Den eldste nikket kort. ”Hva med denne Hr. Falk?”

Den eldste smilte kaldt. ”Det problemet er løst.”

Den spissnesede nikket og spurte så ”Og vår agent? Og det andre..” han smilte svakt, ”problemet” som har skaffet henne og oss så mye hodebry?”

Den eldste lot blikket gli over de fire andre før han snakket. ”Jeg har satt Dødsengelen på den saken”. Det var som om rommet plutselig ble kaldere og de fire andre skuttet seg uvilkarlig.

8. Kapittel

Oppgjøret

I en liten villa bak et slitt stakittgjerde stod en mørkkledd skikkelse bøyd over en PC. Det blinket i skjermen i det den startet og viste et Windows98 skrivebord. Hanskekledde fingre gled kjapt over tastaturet. "Helvete også" freste en stemme. Et dokument var åpnet og skikkelsen bøyd seg nærmere skjermen. "Måtte fanden ta deg Christopher Sjule" freste stemmen igjen. Så lød plutselig en klingende kvinnelatter "Ja ja Christopher. Så vant du denne gang. Men jeg er ikke ferdig enda."

Skikkelsen satte en diskett i diskettstasjonen og startet et lite program som lå der. Noen tastetrykk senere var skjermen svart. Skikkelsen tok ut disketten og lo lavt. Så gikk den raskt ut av det lille kontoret der PC-en var plassert og ut i en liten stue, og fortsatte så ut i gangen og ut døren.

I mens var det full aktivitet i utkanten av Nordmarka. Det lynte i blitzlamper og sporhunder gjødde ivrig. Sammen med politifotografen og politilegen stod Harry Hansen og Hilmar Jensen. De stirret ned på det som en gang hadde vært et menneske.

Politilegen, en effektiv og tiltrekkende kvinne i 50 årene kikket opp på Harry Hansen. "Skutt. Og mer vet jeg ikke før jeg har obdusert ham" sa hun kort og reiste seg. "Det er samme er for øvrig hunden også", la hun til og pekte på en mindre bylt noen meter bortenfor.

"Asbjørn Falk" mumlet Harry Hansen bistert. "Men hvorfor?" la Hilmar Jensen til og kikket bort på Harry Hansen. Hansen bare ristet trett på hodet. "La oss dra til huset hans og se om vi kan finne noe der."

Et par minutter senere stod de igjen utenfor denne gamle oppdagelsesfullmektiges bolig. Mørke skyer rullet hen over himmelen og en kald vind begynte å ruske i trærne. De oppdaget fort at døren var åpen.

Med dragne tjenestevåpen gikk de inn, men det eneste som møtte dem var en død hund og en like død PC. Harry Hansen bannet ergerlig. "Asbjørn Falk må ha kommet over noe informasjon. Noe som var farlig for Helga" Hilmar Jensen hevet et øyenbryn. "Hvorfor ikke Christopher Sjule?"

Harry Hansen ristet på hodet. "Christopher dreper aldri. Helga derimot er kjent for å være nådeløs når noen kommer i veien for henne. Men det er jo bare en antakelse. Vi får la karene fra laboratoriet gå over huset med finkam." Han fant Falk sin telefon og ringte Victoria Terrasse. Så snudde han seg mot Hilmar Jensen. "La oss komme oss tilbake til kontoret. Her er det ikke mer vi kan gjøre."

Vel tilbake på kontoret satte Harry Hansen seg tungt i stolen. Med fjerne øyne tente han seg en sigarillo og lente seg tilbake. I det samme gikk kontordøren opp og Hilmar Jensen kom raskt inn, omgitt av en sky av piperøyk. "Beskjed fra karene i etterretningsavdelingen. Vi har rullet opp et nettverk av anarkister over hele Europa og USA" begynte Hilmar Jensen mens han dampet sindig på pipen. "men så langt ingen referanser til Helga eller Christopher Sjule."

Harry Hansen sukket trett. "vel" sa han "vi får bare slå til mot de kjeltringene vi kan få tak i." Hilmar nikket og forlot kontoret. Harry Hansen stirret på datamaskinen. Før syntes han den var et nyttig verktøy, men nå var der liksom noe uhyggelig over den. Hvilke krefter var det som herjet der ute på Internett og invaderte folk sine datamaskiner? Hvem overvåket overvåkerne? Hvem hadde utløst de datastyrte bombene? Hvorfor hadde Christopher Sjule gitt ham informasjon om Helga? Hadde han virkelig nå de stjålen datafilene i sin besittelse? Det hele minnet mer og mer om et stort høk over høk spill. Han ristet på hodet og skrudde på datamaskinen for den daglige rutinemessige e-post sjekken.

Et lite smil kom til syne i det alvorlige ansiktet. Hun hadde skrevet igjen. Han kjente han ble varm om hjertet. Han åpnet e-brevet og smilte sluknet. Hva var dette? Den gode varmen i kroppen ble erstattet av en isende kulde. Langsomt leste han linjene om igjen

Kjære Harry!

Det har vært deilig å brevveksle med deg, men omstendighetene tillater ikke at vi møtes likevel.

Du vil alltid ha en spesiell plass i mitt hjerte, men dessverre kjemper vi på hver vår side av loven.

Kyss

Helga

Harry Hansen ble sittende som lammet. Det var som om hjernen hadde mistet all tankekraft. Så forstod han. Med en innbitt ed styrtet han ut av kontoret.

En forvirret Hilmar Jensen stakk hodet ut av sin åpne kontordør og stirret etter ham. Så skyndte seg etter og fant sin sjef inne på kontoret til Christine Ås.

I hånden holdt Harry Hansen en lys parykk. På skrivebordet lå et ark med navnet Harry og et lepestiftmerke. Harry Hansen stirret bittert på Hilmar Jensen. "Vi hadde Den røde redsel rett under vår egen nese!"

"Christine!?" gispet Hilmar Jensen og mistet pipen i ren forskrekkelse.

Harry Hansen bare nikket.

I det samme kom en politibetjent løpende. ”Hr. Hansen” hilste han og trakk pusten. ”Vi tror vi har funnet frem til hovedkvarteret til den norske delen av anarkistbevegelsen. Karene i etterretningen snappet opp en e-post for en time siden. Først nå er den dekryptert. Det skal være et møte i Bogstadveien 34.”

Harry Hansen nikket bistert. ”Kall sammen karene og gi ordre til bevæpning”.

Snøværet hadde startet igjen og kveldsmørket var begynt å senke seg over Tigerstaden. Harry Hansen plasserte sine menn i portrommene rundt omkring, mens han selv og Hilmar Jensen skjulte seg bak en stor hekk like ved villaen som bar nummeret 34.

”Se der” hvisket Jensen og grep Hansen i armen ”Der kommer to stykker gående”

Forsiktig kikket de to ut mellom grenene i hekken og så to menn med frakkekravene brettet opp over ørene. Begge stoppet like utenfor villaen og kikket seg rundt. Så gikk de bort til døren, banket tre ganger og ventet. Etter et par minutter ble de sluppet inn.

Harry Hansen og Hilmar Jensen kikket på klokken sine. De selvlysende viserne markerte at klokken var ti på seks.

”Vi gir dem ti minutter og så går vi inn” sa Hansen lavt. Han mer følte enn så at Hilmar Jensen nikket.

Hansen kikket nok en gang på sitt selvlysende armbåndsur. Aldri hadde viserne beveget seg så langsomt som nå, men endelig.

”Greit Jensen. Gi signalet!”

Hilmar Jensen gikk varsomt ut på fortauet og tente en lighter. Knappt var den slukket før gaten som ved et trylleslag var full av tause skikkelser som langsomt trakk seg sammen rundt villaen.

Harry Hansen løp frem og bort til hoveddøren. Varsomt la han hånden på dørklingen. Den var låst. Han fant frem sin universaldirk og etter noen minutters arbeid lød et lite klikk fra låsen. Forsiktig åpnet han døren og gikk inn, tett fulgt av Hilmar Jensen og et par andre politifolk. Resten holdt vakt rundt huset.

Ved enden av gang kunne en strime av lys skimtes. Der var en dør og de kunne høre en svak mumling av stemmer fra den andre siden.

Harry Hansen trykket ned klinken med varlig hånd. Døren var åpen. Han kikket bak seg og nikket til de som hadde fulgt ham inn. Så trakk han sin tjenestepistol og sparket døren opp.

Innenfor var en gruppe maskekledde skikkelser samler. De fleste hadde halvmasker, men en av skikkelsene bar en sort hette.

Rop og skrik. Kaos og banning. Harry Hansen stormet mot skikkelsen med hetten og kastet seg over den, idet den skulle til å unnsnippe gjennom en lem i gulvet. Et slag med pistolkolben fikk personen rolig og han kunne smekke håndjernene om dennes slanke hender.

Rundt ham roet det hele seg ettersom Hilmar Jensen og de andre fikk kontroll med de øvrige maskekleddede. Harry Hansen vendte oppmerksomheten mot hetten til personen som lå ved hans føtter og tok den av.

I det samme kom Hilmar Jensen bort til ham. ”Helga!” utbrøt han. ”Ja” sa Harry Hansen bistert. ”Endelig har vi fått fatt i henne”.

9. Kapittel

Dødsengelen

Det var gløtt av sol og en sval bris gav et spinkelt håp om vår over Kristiania.

I løpet av noen hektiske dager slo politiet i Finland, Sverige, Østerrike, Belgia, Frankrike, Tyskland, Italia, Portugal, USA og Norge til mot det anarkistiske nettverket. Datamaskiner med kolossal kapasitet, samt tusenvis av disketter ble beslaglagt.

Et hundretalls personer ble arrestert over hele verden, men Christopher Sjule var som sunket i jorda.

Mange av de arresterte snakket villig vekk i håp om lettere straff, men Den femte kolonne ble aldri nevnt. Helga forble taus gjennom alle avhør.

Hvor de hemmelige filene til skipsreder Gyldenvik og ingeniør Berg til slutt endte, og hvem som stod bak de datastyret bombene forble et mysterium. VG kunne melde i en av sine utgaver at "Politiet jager fortsatt etter Mr. Gregory" og spekulerte i om han også stod bak mordet på Asbjørn Falk. I et intervju sa en husmor på Østre Toten det mange rundt om i Norge følte at "vi tør nesten ikke være alene", så oppskaket var folk blitt av den ukjente Mr. Gregory og eksplosjonene i hovedstaden.

Tross de mest nitide undersøkelser lyktes det ikke Harry Hansen å finne noe som helst spor etter Christopher Sjule eller de stjålne datafilene, og det var derfor en taus og bitter Harry Hansen som overlot til sikkerhetstjenesten å fortsette søket etter digitale spor på Internett.

Han avspiste de nyhetshungrige journalister som hadde funnet veien til hans kontor for å få mest mulig informasjon om den sensasjonelle saken, med noen ganske få ord.

Sittende i sin kontorstol så han tomt fremfor seg. Drømmen om kjærlighet per e-post var brutalt knust. Det var egentlig en mager trøst at henne som hadde tatt ham slik ved nesen nå ville tilbringe mange år bak murene, og uten adgang til PC.

Det banket på døren og Harry Hansen løftet med et rykk hodet og ropte "Kom inn!"

Det var Hilmar Jensen som kom. Han satte seg tung ned i en stol og stirret dystert på sin gamle venn. "Hva gjør vi nå? Aldri har vi vel blitt slått ut slik som denne gangen."

Harry Hansen trakk på skuldrene og tente en sigarillo. "Det eneste vi kan gjøre Jensen, er å ta lærdom av denne saken. Vi var rett og slett ikke godt nok forberedt på slike utspekulerte kjeltringer."

Og oppe i Akersgaten buldret de store pressene, og avisene spredtes over hele landet og serverte den ene spekulasjonen mer fantasifull enn den andre rundt bruken av datamaskiner blant kriminelle.

Midt oppe i alt dette viraket landet et fly på Fornebu direkte fra Milano. Blant de mange passasjerer var en mann av middels høyde og særdeles alminnelig utseende. Det eneste som skilte ham ut fra de andre var den hvite prestesnippen som kunne skimtes bak frakkekraven og et tykt ullskjerf.

Men det var en ting til, som kun den mest observante iaktager ville legge merke til, som skilte denne mannen fra de andre reisende – og det var hans ualminnelig iskalde blick.

Mannen installerte seg på et av byens bedre hotell, tok et par telefoner, og la seg så til å sove. Litt ut på kvelden forlot han hotellet og satte kursen mot en forlatt byggeplass. Varmen som hadde preget dagen hadde nå gitt plass for nattekulden, og mannen brettet frakkekragen opp over ansiktet. Vel fremme ved byggeplassen ble han stående i skyggen av en plankestabel og vente.

Det gikk et kvarter og så dukket en annen skikkelse opp. Denne så seg stjålent omkring og virket nervøs. Så var det som om han tok seg sammen og begynte å gå med bestemte skritt mot plankestabelen.

Den fremmede steg frem fra skyggen og den nyss ankomne skvatt til. Den fremmede rakte hånden frem og sa med lav stemme ”Sørg for at hun får denne i maten”. Så snudde han og forsvant i natten.

To dager etter forkynte Verdens Gang ”MYRDET I FENGSEL” og beskrev hvordan vokterne hadde funnet den kvinnelige storforbryteren ”Den røde redsel” forgiftet i sin celle.

Epilog

Et par måneder senere, på en av Cubas uttallige strender, satt en mann og nøy solen. Han var en lang og senete herre med velpleid hakeskjegg.

Mannen hevet glasset mot horisonten og mumlet for seg selv "Skål for nok et vellykket kupp"

Han kikket ned på en bunke med norske aviser han hadde liggende i fanget og lo stille. "Akk ja" mumlet han igjen "Når skal de lære at all verdens overvåking av Internett ikke kan avsløre hemmelig informasjon lagret i bilder av søte kattunger eller av julebildene som tilsynelatende sendes til gamle tante Agathe?"

Han smilte svakt mens han tenkte på de siste uker og måneders hendelser. Det hadde vært nære på flere ganger, ikke minst da han ble narret ut i villaen med de biometriske vokterne. Men med en blanding av flaks og dyktighet hadde han klart å finne frem til en av Helgas medhjelpere, og fra ham fått vite hvordan han kunne få tilgang til Helga sin PC. Dermed hadde det vært såre enkelt å finne frem til de filene hun hadde stjålet fra ingeniør Berg og skipsreder Gyldenvik, for så å slette alle spor etter dem og seg selv.

Smilet sluknet da blikket nok en gang falt på en av avisens overskrifter. "Pokker så synd at det skulle gå slik med Asbjørn Falk" mumlet han og sukket svakt. Helt siden Asbjørn Falk skaffet seg PC hadde han sørget for å overvåke ham hver gang Falk var på Internett. Det hadde vært et lite sjokk å oppdage hvor mye informasjon Falk hadde samlet om ham selv og Helga, helt ned til Helga sine planer om å stjele ingeniør Berg og skipsreder Gyldenvik sine hemmelige dokumenter.

Han hadde fundert mye på hvorfor Falk ikke hadde gått til politiet med all informasjonen han satt inne med, særlig hentydningene til at det eksisterte et mystisk og hemmelig nettverk kalt Den femte kolonne. Svarene på dette hadde imidlertid Asbjørn Falk tatt med seg i graven, og Christopher Sjule hadde unngått å henvise til dette nettverket i sin e-post til Harry Hansen. Han hadde en mistanke om at det var penger å tjene på akkurat den informasjonen.

Han lo litt da han tenkte på all viraken rundt de datastyrte bombene. De hadde gitt ham det pusterommet han trengte for å komme seg vekk. En liten e-post til VG gjorde det hele bare mer mystisk.

Christopher Sjule la fra seg avisen og reiste seg. Helga var i alle fall ute av veien for en stund og med det han hadde tjent på å selge dokumentfilene trengte han ikke å reise noe sted på svært lenge. Dessuten, hvem trengte vel å reise så lenge man hadde tilgang til Internett, og tusenvis av PC'er med BackOrifice og tilsvarende program logget seg på hver dag?

I det han gikk oppover mot hotellet reiste en uanselig mann av middelshøyde seg fra en benk like ved, og fulgte etter.